

Pünkösöd után VI. vasárnap. Nagymisére.

Krisztus és a mindennapi kenyér

K.K.T. A mai szent evangélium kivisz bennünket a Hárán pusztába, ahol sok ezer ember hallgatja az Úr Jézus beszédét. Megfeledkeznek még az evésről-ivásról is. A lélek éhsége elnyomja a testét. Nyugovóra tér a nap. Mi legyen ezzel a sok néppel? Hiszen közülük vannak sokan, akik messziről jöttek ide, több napja követik figyelemmel a Mester tanítását. Minden lakott hely távol van, ahonnan valami kis élelmet lehetne szerezni.

Ezért most az Úr Jézus vendégei lesznek. Ő gondoskodik a mindennapi kenyérről. Kezébe veszi a néhány kenyeret, pár szárított halat. Égre emeli szemeit, megáldja és szétosztja apostolai között, akik viszont szétosztják a szénára letelepedett tömegnek. Százak és ezrek veszik, és eszik ezt a csodálatos kenyeret, és nem fogy el az osztók kezéből, míg mindenki jól nem lakik. A kenyér megsokszorozódott az Úr Jézus kezében. Ennek a csodának a legkézzelfoghatóbb bizonyítéka, hogy az összeszedett kenyérhulladék hét kosárra való volt. Több volt a maradék, mint a kezdet néhány kenyérkéje.

K.K.T. Az Úr Jézus csodáival nemcsak az emberek nyomorát akarta enyhíteni, nemcsak isteni küldetését és Isten voltát akarta bizonyítani, hanem az embereket tanítani is akarta.

Meggondolkoztató, hogy az az Úr Jézus, aki azért jött le a földre, hogy lelkeket mentsen, az a Krisztus, aki tanításában óvta az embereket a túlzott anyagi gondoktól, amikor azt mondja, ne aggódjatok, a felett, hogy mit esztek, vagy isztok, keressétek először az isten országát, és az Ő igazságait, most ő az, aki mondja: Szánom a sereget. És véghezviszi a nagy csodát.

Mire akar bennünket tanítani? Az Úr Jézus életet hozott a világnak. Elsősorban a lelket kereste, s annak megmentéséért adott oda mindent. De nem tévesztette szem elől a test igényeit sem; azt a porhüvelyt, mely az örök lelket hordozta, szintén megbecsülte. Ő tanított meg minket így imádkozni: „A mi mindennapi kenyерünket add meg nekünk ma”. Szánakozik a seregen, amely napokon át étlen-szomjan követi a pusztában s csodálatosan megszorítja a néhány kenyeret és halat, hogy el ne lankadjanak az úton. Ő hangsúlyozza, hogy a mennyei Atya a mi kenyéradó Gazdánk, akinek egyedül köszönhetjük, hogy ott van a kenyér asztalunkon, mert egyedül ő képes megígérni, hogy nem marad el a vetés és az aratás, Ő hozza el minden évben a meleg nyarat. Igaz, hogy mi vetjük a búzát az anyaföldbe, de az is igaz, hogy a növekedést Ő adja, a föld termését

Ő tartja meg, Ő fürdeti a mezőket esőben és napsugárban, Ő ad csodálatos módon egyetlen szem búzából egy egész marékkal. A gondviselő Isten hatalmáról és szeretetéről énekel minden darab kenyér.

S ha Krisztus a kenyér fontosságát ennyire hangsúlyozza, hogy ha kell még csodálatos módon is kenyeret teremt, akkor a kenyér kérdése fontos és nagy kérdés. Ha az Üdvözítő legnagyobb komolysággal foglalkozik, és törődik vele, akkor az embernek is a legkomolyabban kell és szabad vele szembenézni. Az embernek is észre kell venni, hogy a kenyértől az életünk függ, de azt is észre kell venni, hogy a kenyér Isten ajándéka. És ha harcolni, küzdeni kell a mindennapi kenyérért, ez csak azért van, mert az eredeti bűn következtében arcunk verejtékével esszük kenyerünket, amíg csak vissza nem térünk a földre, melyből vétetett a mindennapi kenyér, de alkotattunk mi magunk is. Tehát a mindennapi kenyér Istentől való, függésünket hirdeti, hirdeti az Isten irgalmát és szeretetét, amely lehajol hozzánk, amikor táplál minket. Szent és nagy dolog a kenyér. Maga az Isten fia választotta ki a föld többi gyümölcse közül, hogy színe alatt rejtőzve itt maradjon közöttünk, hogy segítse megvívni a lélekcsatát, de a kenyércsatát is. Szent és nagy dolog a mindennapi kenyér, ezért édesanyánk a földre ejtett kenyérdarabkát fölveteti és megcsókoltatja velünk, hogy megbecsüljük Isten nagy ajándékát. Az asztalon összeszededegeti a kenyérmorzsát, mint a tanítványok a csodálatos kenyérszaporítás után, hogy veszendőbe ne menjen semmi belőle, mert drága és szent dolog a kenyér; vigyázni kell rá, mert rajta van az Isten csókja, s az ember verejtéke.

De a mindennapi kenyér hirdeti az élet jogait és kötelességeit. Krisztus emberi életének is szüksége volt a kenyérre. A kenyér az élet énekét zengi, ez az ének az égig szárnyal, s hirdeti Istent, az élet Urát és Fenntartóját. Ebből világosan következik, hogy minden embernek joga van a mindennapi kenyérhez. Ezt a jogot senki el nem vitathatja. Istentől származó jog ez, melyet Krisztus Urunk példájával megszentelt és tanításával kihangsúlyozott. De ebből következik, hogy a mindennapi kenyér előállítására emberi kötelesség is.

De a kenyér kérdés annyit is jelent, hogy mások kenyérével is törődünk. Krisztus szánakozott az éhező és csodával is segített rajta. Minden ember élete egyformán fontos az Úristen előtt: a szűkölködő is. Mivel az életet tápláló és fenntartó kenyér szétosztását Isten nem maga végzi, mint ahogy Krisztus is nem maga osztotta ki a kenyeret, hanem azt az ember jó szívére, könyörületeségére, felebaráti szeretetére, de mindenekelőtt igazságérzetére bízta, az ember felelős embertársa szükségéért. Édesapák, amikor a gondjaikra bízott családnak a mindennapi kenyeret keresik nehéz, fáradságos munkával, édesanyák, amikor áldott kezükkel kenyeret osztanak gyermekeiknek és szűkölködőknek,

a Hárán - pusztában kenyeret szerző és osztó Krisztus lebegjen szemetek előtt. És adjuk a kenyeret mindig szívesen. S ha talán barna, vagy kemény a kenyér, fehéritse és puhítsa meg arcunk és szívünk mosolya. És mi mindannyian , amikor soha meg nem unva , mindennapi kezünkbe vesszük a kenyeret, lássuk meg benne a gondviselő jóságos Isten mosolyát, mellyel adja nekünk a legdrágábbat, a mindennapi kenyeret.

K.K.T. Lélekben járuljunk mi is az Úr Jézus elé, amint ott kinn a Hárán pusztában szent komolysággal megáldja a kiosztandó kenyeret. És becsüljük meg a mindennapi kenyeret, melyért nem szűnünk meg imádkozni. Lássuk mögötte a jóságos Jézus irgalmas szeretetét, a mennyei atya gondviselő jóságát, és az emberi élet értékét. Szeressük a mindennapi kenyeret, de sohase legyünk rabjai: Szeressük úgy, ahogy az Úr Jézus szeretete: mint a hallhatatlan lelket hordozó test fenntartóját. Ahogyan nagy dolog a mindennapi kenyér, legyen nagy dolog a lelki életünk is, melyet az Örök Bíró a lelkünkkel együtt számon kér majd tőlünk. És addig is kérjük a pusztában kenyeret osztó Jézust; Ő szentelje, Ő áldja, Ő szegje meg mindennapi kenyerünket, s majd Ő vezessen el bennünket kenyéradó Gazdánkhoz, a mi mennyei Atyánkhoz. Ámen.